

bunden, hvilket jeg klart kunne benægte, da der var over tre tusinde meter derved. Nogle gange når vi ramte bunden af en bølgedal efter næsten frit fald, sprøjtede vandet i en tyk stråle op gennem afløbet fra den forreste vask, på grund af trykket udefra, og ramte oppe i "loftet", med et kæmpe sjask.

Styrehusvinduerne hamrede ned i vandet, men holdt da endnu, selvom det virkede meget voldsomt.

Vi tog flydejakkert på, fyldte lommerne med mad, to pilsnere og en oplukker. Vi lavede en plan til når båden trillede rundt, og så fortsatte vi vores 1000 km. lange rejse over det vilde hav.

Vi aftalte at surre madrasser for vinduerne hvis de brasede ind, og lavede en evakueringsplan hvis båden ikke rejste sig igen

MAYDAY MAYDAY lød det ofte fra grædende mennesker på VHF radioen, og det fik de små hår til at rejse sig i nakken på os, da det mindede os om hvor sårbare vi var i denne situation.

Et kæmpe fragtskib kæmpede sig vej gennem vandbjergene, og var på vores kollisionskurs. Jeg kendte ikke navnet på skibet, men kaldte på engelsk det hvide fragtskib, som havde en lille motorbåd på kollisionskurs.....ingen svar, jeg gentog opkaldet og fortalte kort om vores situation, med to revnede frontruder, og at vi ikke kunne vende stævnen op i søen....Please keep clear of us !....ofte gik der lange perioder hvor vi ikke kunne se hinanden, på grund af de kæmpebjerge vi sejlede i. LÆNGE.. MEGET længe efter drejede skibet langsomt agten om os, og vi kunne ånde lettet op for denne gang.

Autopiloten kunne overhovedet ikke styre båden, så der måtte håndstyres døgnnet rundt. Efter et par døgn havde jeg vabler i hænderne og under fødderne, af at stå og styre på den gyngende dørk

Jackie og jeg stod ved siden af hinanden og stirrede ud af forruderne, og der havde vi stået i flere dage.

Pludselig stirrede Jackie og pegede fremad og råbte: En folkevogn. en Folkevogn mand, Jeg var målløs og stirrede efter hvad han havde set...og der var kun det frådende hav...Jackie du ser syner..du er overtræt, sagde jeg.

Jackie kom til sig selv igen og blev flov og udbrød undskyldende: Man ka`sgu aldrig vide, med de skøre englændere, som prøver at komme i Guinness rekordbog, og så grinede vi lidt af det.

Nætterne var værst for det var kulsort udenfor, og det var nærmest uhyggeligt, når vi bankede siden ned i vandet, og lanternernes lys oplyste hele bølgen. I skæret af den hvide toplanterne , fløj skumstykker hen over os og forsvandt ud i den mørke nat.

Jeg foreslog flere gange at Jackie satte sig over i sofaen, men det ville han bestemt ikke, jeg skal med ud når vi ruller rundt, sagde han, og det med at rulle rundt, var vi ikke i tvivl om at vi ville komme før eller siden.

Det var på dette tidspunkt jeg var begyndt at tænke over hvad vi egentlig lavede her -ude, og på Pia som gik rundt derhjemme med vores lille barn i maven. Jeg SKAL nå hjem, jeg skal nå hjem, kværnede det i mit hoved døgnnet rundt.

Jeg stod og tænkte på de fredelige farvande vi havde derhjemme, og min tid i min første båd sammen med Yvonne.....og her er så min historie om mit liv som "sømand".